

DANIELA KROLUPPEROVÁ

Vánoce u myšek

Albatros

ILUSTROVALA ELIŠKA STRAKOVÁ

Vánoce u myšek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniela Krolupperová

Vánoce u myšek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

DANIELA KROLUPPEROVÁ

Vánoce u myšek

ILUSTROVALA ELIŠKA STRAKOVÁ

Albatros

Text © Daniela Krolupperová, 2026
Illustrations © Eliška Straková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-00-08456-5
ISBN e-knihy 978-80-00-08484-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Myší mise

Cestování má své kouzlo. Například vlakem musí kočky jezdit pouze podle předpisů. Na klínech svých lidí v uzavřené v přenosce. Takovou věc přirozeně uvítá každá myš. Proto není divu, že jízdu vlakem myšky milují. Ve vagonech bývá příjemné teplo a myší sedačky, dobře ukryté pod lidskými, jsou měkké a pohodlné. Klárčina myší rodinka jezdila vlakem za babičkou a dědečkem do Prahy docela často. Samozřejmě i o letošních Vánocích.

Jakmile vlak zastavil a lidé vystoupili, opustily vagon také myšky. Přímo z nástupiště pokračovaly rovnou do podzemní chodby. Po povrchu by cesta velkoměstem plným koček, psů, lidí a dalších nástrah

nebyla bezpečná. Proto si tu myšky vybudovaly spletitou síť podzemních chodeb. Jako je Praha na zemi (a v metru) plná lidí, tak podzemí je plné myšek. Vládne tam stejně čilý ruch jako nahoře. Pod centrem města se křižují rušné a široké myší cesty, pod předměstím užší chodby a chodbičky. Pod stříbrnou řekou zvanou Vltava si myšky už před staletími vystavěly prostorné tunely. Praha je prostě nejen lidské, ale i myší velkoměsto, které kypí životem.

Babička s dědečkem se už nemohli dočkat. Konečně se v chodbě ozvalo cupitání a rodinka dorazila. Všichni se radostně přivítali. Útulný myší domov nádherně voněl lahodnými svátečními pochoutkami a vánočním čajem. Myšky si odložily zavazadla a vydaly se na společnou večeři do velkého sálu, který si postavily pod zemí mezi sklepy dvou domů. Ve vedlejším řadovém domě totiž bydlela babiččina sestra a teta s rodinou. Aby si myšky společně užily poklidný čas, vybudovaly si místo, kam se vešli všichni. V sále stály dlouhatánské stoly se spoustou židlí. Na stolech bílý vánoční ubrus, červené a bílé svíčky a vánoční věnce spletené z borového

jehličí. Stěny lemovaly pohovky a křesla, protože rodina byla opravdu velká. Tak velká, že dost času zabralo, než se všichni navzájem pozdravili. Pak si myšky zatopily v krbu, který byl šikovně, ovšem tajně, napojen na komín od krbu v lidském obývacím pokoji. Nakonec se s radostí a s velkou chutí pustily do jídla. A do povídání. Klárka a její dva mladší bráškové se konečně opět viděli se spoustou sestřenic a bratranců. Jejich veselé štěbetání nebralo konce.

Návštěva u babičky a dědečka byla vždycky jedna velká radost. Myšky jsou družná stvoření, milují svou rodinu a pokaždé jsou rády, když jsou spolu. Kromě toho mohou ve velkém městě zažít nevídaná dobrodružství. A možná přijde i houslová myš!

Po večeři vyprávěl tatínek o tom, co se za celý rok událo ve slavné Moravské zemské knihovně. Dělal tam ředitele myší pobočky. Každá velká lidská knihovna má totiž vždycky i svoji myší pobočku, neboť myšky jsou přirozeně zvědavé. Navíc dobře

vědí, že v knihách se ukrývají nejen cenné znalosti, ale také moudrost. Užijí obojí. Tatínek společně s kolegy pročítal nejchytřejší a nejoblíbenější lidské knihy, vybíral ty nejlepší a připravoval jejich myší vydání. Myšky mají totiž rády lidské příběhy.

V největší úctě ovšem mají slavnou myší legendu o statečném myšákovi, který zachránil život samotnému králi. Tato legenda je tak výjimečná, že se vypráví pouze jedinkrát za rok v předvánočním čase.

Ten večer začal s vyprávěním dědeček:

Poslechněte si slavný příběh o tom, co se přihodilo v dobách, kdy lidé a myši ještě mluvili stejnou řečí. Před mnoha a mnoha lety to na světě vypadalo jinak než dnes. Tehdy tu stálo jen málo vesnic, ještě méně měst a pouze několik hradů. Zato zde byla spousta hlubokých lesů, ponurých mokřadů a pustých bažin. Tehdy žil v temném hvozdu pod zchátralým opuštěným hradem ve svém podzemním domě myšák Oskar. Odvážný a čestný hlodavec.

Jednoho pošmourného dne se mu cestou na vřesoviště přihodilo neštěstí. Ze svahu blízkého

kopce se sesunula hromada kamenné suti. Před velikými balvany se Oskarovi naštěstí podařilo utéct, nepochybně by ho rozmačkaly. Neunikl ale jednomu malému kameni. Ten Oskara naštěstí nezranil, ale uvěznil mu zadní tlapku. Oskar uvízl na místě. Kdyby se to stalo na měkké vlhké půdě, Oskar by se snadno podhrabal. Jenomže tady na holém svahu bylo samé kamení.

Nešťastný Oskar se ze všech sil snažil zpod kamene vysmeknout. Trhal tělíčkem, aby se vyprostil. Mrskal ocáskem. Předními tlapkami se snažil kámen odtlačit. Zkoušel ho pootočit. Posunout. Popostrčit. Poodstrčit. Všechno marno. Kámen se ani nehnul. Oskar dostal strach. Pokud se odsud rychle nedostane, nepotrvá dlouho a posvačí ho kolemjdoucí, kolemběžící či kolemletící dravec.

Situace byla vážná, ale Oskar se snažil neklesat na mysli. Znovu se vzchopil a ze všech sil škrabal, hrabal, trhal, rval se s kamenem. Už měl myší kožíšek samou odřeninu, tlapky samou modřinu, drápky celé rozdrásané. Kamenné sevření však nepovolilo.

Náhle ucítil zlověstný závan vzduchu. Zvedl hlavu k obloze. Nebe bylo od rána ocelově šedé, studený

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vánoce u myšek.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.